

פרשת וארא

התגלות לפרט ולכלל (ו, ג)

"וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם" הפרשה נפתחת בהתגלות שזוכה לה משה, עם אמירה ממשית הממחישה את גודלו של עם ישראל כעם ולא כקבוצת יחידים. בספר בראשית מופיעה הדת כאמונה אינטימית, המתעוררת בעולם מלא רגש וסער. שמו המפורש של ה' לא יוכל להתגלות אל הפרט באופן הגלוי ביותר. בני ישראל חייבים להתגבש כעם בכדי לזכות להופעת ה' ולגילוי השכינה האלוקית במלוא תפארתה. זוהי בעצם **ברית דורות** המבצבצת ובוקעת בפרשתנו ומתמידה עד לימינו אנו.

האלוקים מקדים ואומר שיש שינוי מהותי בהופעתו ובהתגלותו בימי האבות לבין הופעתו בימי משה ויציאת מצרים. אנו רואים שע"מ שמציאות ה' תעמוד במלוא עצמתה והדרה, לא ניתן להותירה בחיקם של בודדים ובחזקתו של האינדיווידואל, אלא להפיצה ולזרותה ברחבי התרבות כולה.

בימי האבות מופיע ה' כ"אל שדי" ובימי משה מתגלה ה' בשמו המפורש, נראה כי הסיבה היא שבימיהם של האבות הייתה עבודת הא-ל עבודה אישית, פרטית, אל אנשים שהגיעו בכוחות עצמם להכרת האלוקים ודרכי עבודתו. בימי יציאת מצרים חל שינוי, שינוי שנובע מהודעת שם ה' בעולם.

אם כן, מתבטאים אפוא דברי הכתוב כי מלכות ה' בעולם תתגלה בעולם בשמה המפורש רק באמצעות מלכות ישראל. אילו לא היה עם ישראל מתגבש לעם, לא הייתה מופיעה הסנונית הראשונה של התגלות בשם המפורש, שכן מהות ה' מתבטאת רק באמצעות הכלל.

מקור: מקור